

kärlek i fjärran

Vi blev rädda för kärlek, nära kärlek,
jag med och du med.

Punkt. Slut.

Jag tjarar, jag vet, det är min röda tråd
som jag själv håller mig fast vid
för att inte bli som alla andra,
de som sätter barn till världen
av biologiska skäl
tror de.

25 gånger om dagen säger de
till sina barn
hur mycket de älskar dem,
för de orden fick de själv aldrig höra.

Sen går de och lämnar bort dessa älskade barn
till okända tanter och farbröder
som är snälla
snälla snälla snälla
så jävla snälla att barnet skräms ihjäl
så fort de känner de behöver gråta.

Förutom dessa överjävligt snälla tanter och farbröder
har barnet massor av lika förvirrade "kompisar"
som lär sig engelska via dator
vid två års ålder.

Nej det är inte föräldrarnas fel
att samhället bestämt sig för att döda
och utrota kärleken
men barnets hat
blir samtidigt, för barnet, något obegripligt...
"du hade det ju så bra i förskolan".

Vilken ettåring, vilken tvååring kan klaga ?
Dess gråt tolkas aldrig som ett nej
utan baaaara som en svårighet att separera
och "det går ju över med tiden".

Nej, det går inte över.

För det skulle krävas en revolution
för att få samhället att börja tänka med hjärtat
och det har vi ju inte råd med
det måste vi förstå.

Och det gör vi
för att klokheten ökar lavinartat
för varje ny generation
som blir snuvade på kärleken
den nära kärleken
med mammas bekanta bröst
röst
lukt
tempo.

Så lever vi våra vuxna robotliv
snällt och fint
med massor av kompisar
vi inte känner
för vi träffar dem aldrig
för vi hatar att bli påmind om den tid på förskolan
vi inte längre minns.

För att överleva våra blödande hjärtan
hämtar vi kärlek
i andra världsdelar
som liksom för att visa
hur långt bort de upplevdes vara
de där som varje morgon
försökte övertyga oss om att kärlek
det är att säga "jag älskar dig"
och sedan gå.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gunnar Hilén med Poeter.se id #26287 innehar upphovsrätten